

§. 142. *Ангелъ Рафаилъ са прѣдставя за да придружи Товія.*

Като излѣзе младыйтъ Товій отъ кѣщи намѣри едного момъка готовъ за пѣтъ; като не знаѣше че той е ангелъ, поздрави го и му рече: Отъ дѣ си, добро момче? — „Азъ съмъ, отговори той, Израилтянинъ.“ Знаешъ ли пѣтътъ за Мидія? — Знаж го, отговори той, и много пѣти съмъ бѣвалъ гостянинъ на Гаваила, който живѣе тамъ. — Товій са зарадва и го повика при баща си който тозъ часъ попыта момъкътъ, ако рачи да стане другаръ на сына му съ нѣкоя заплата. — Момъкътъ отговори, че е съгласенъ. — И тѣй Товій са прости съ родителитѣ си трѣгнахъ и двамата и ги послѣдова домашнѣто куче. (Тов. ѳ. 4—17.).

§. 134. *Сълзѣтъ на Товіевата майка.*

Като замина Товій, майка му наченъ да плаче и горко да са оплаква, дѣто мѣжъ ѳ проводи сына имъ. „Защо, думаше тя, лиши ни отъ утѣшеніето на старостта ни: По добрѣ бѣ да загубѣхмы парытъ, които той отиде да прибере, защото намъ е доста за да са наслаждаваме отъ лицето на сына си.“ — А мѣжъ ѳ отговаря: „Не плачи, защото невредимъ ще отиде и здравъ ще си дойде; понеже Богъ ще проводи ангелъ, който ще го придружава и води.“ — И тѣй жената успокоена отъ тѣзи думы млѣкна. (Тов. ѳ. 18—s. 1.).

§. 144. *Товій са отърва отъ една страшна рыба.*

Въ туй врѣме Товій и ангелтъ стигнахъ до рѣката Тигръ; а когато първыйтъ влѣзе въ рѣката за да